

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ivstitia Et Ivre Libri Decem, Reuerendi P. F. Dominici
Soto, Segobiensis, Ord. Præd. Theologi præclariss.**

Soto, Domingo de

Venetiis, 1608

2 Nunquid oblationes solis sacerdotibus debeantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38878

deceat: tamen secundum rigorem iustitiæ nulla esset iniquitas: quoniam iudicium non est de rebus secundum id quod accidit, sed secundum iustitiam. Quare ubi per se satis pietas non sufficiat, ut cuique eodem iure licet ampliore suscipere. Quod si contra sententiam hæc argum. supra factio resurgat: Qui pietatis largiuntur, sibi volunt totum sacrificium applicari, atque ita faciendum putant: ergo sacerdos secus faciens, illos decipit. Respondetur, eum scire posse quidquid alij credant: nam utitur iure suo quo potest de altario vivere: Secus autem, si aliter expresse postulet pro se solo ipsum sacrificium offerri: nam tunc si sacerdos annuat, tenetur servare pacti fidem.

Obie.
Aio.
Solutio.

Ad primū arg.
Replicā

Solutio
Cæcæ.

Ad secundū
dum.

Ad tertium.

propter voluntarias oblationes nulla fieri potest excommunicationis censura, secus autem propter illas, quæ iure debentur. At vero sacerdos privatus, qui sacramentum administrat, ut excommunicatione non potest: ita neque illud rebeli subtrahere, sed postquam fuerit à superiori iurisdictionem habente excommunicatio lata, tunc sacramenti subtrahitio erit legitima. Textus autem sextæ Synodi solum vetat sacramenta pretio vendi, quod labes est simoniaca.

ARTICVLVS II.

Utrum oblationes solis sacerdotibus debeantur.

Post oblationum vincum sequitur, ut de illis dicamus quibus debentur. Apparent enim non solis sacerdotibus conferenda. Etenim illud est in oblationibus præcipuum quod hostiarum sacrificijs deputatur: hostiæ verò pauperibus ascribuntur, secundum illud ad Hebr. vii. Beneficentiæ & communionis nolite obliuisci: talibus enim hostijs promeretur Deus, ergo & oblationes eiusdem largiendæ sunt pauperibus. Secundò, In multis paræcijs monachi oblationum portionem sortiuntur, cū tamen alia sit, secundū Hiero. clericorum cura quam monachorum. Ergo non solum sacerdotibus sunt oblationes eroganda: Tertio: Et laici oblationes, nempe panem & vinum, in propriū vsum à sacerdotibus communt, non ergo illis solis earum vltus permittitur. In contrarium autem est can. Damasi. i. o. q. i. Oblationes quæ intra sanctam ecclesiam offeruntur, tantummodo sacerdotibus, qui quotidie Domino seruire videtur; licet comedere & bibere, quia in veteri testamento prohibuit Dominus panes sanctos comedere filijs Israel, nisi tantum Aaron, & filijs eius, ut patet 1. Reg. 21. Ad quod duabus conclusionibus respon. Vna est. Vniuersarum oblationum, quæ à plebe Deo exhibentur, dispensatio ad sacerdotes pertinet. Probat. Oblatio genere suo non est nisi rei, quæ Deo ad cultum religionis dicatur, est enim nobis de sacris, non de secularibus oblationibus sermo. Inter homines autem & Deum sacerdos est. sequet.

Primæ
arg.

Secundum.

Tertiū.

Damas.

Prima
conclu.

Probat.

Fff 4 ster

res constitutus. Et suo gradu secundum Christum mediator, ut de Moyse Deut. 3. legitur: nam illi incumbitur divina dogmata per Deum reuelata populum docere, tum etiam & sacramenta per ipsum in scriptura eidem populo ipse nomine administrare. Et vice versa eius est functio a parte populi coram Deo stare, eius, scilicet preces apud ipsum fundere, sacrificia ei offerre: donaque & oblationes, & munera presentare. secundum illud, Apostoli ad Hebra. 5. Omnis pontifex ex hominibus assumptus, pro hominibus constituitur in his que sunt ad Deum, ut offerat dona, & sacrificia pro peccatis: ergo omnium munerum que populus Deo dicare constituit, usus, administratio, & dispensatio, ad eosdem pertinet sacerdotes. Quod si de eo plo dubitandi ratio inreplevit, multa Christianam familiam, non sacerdotibus, sed ad templorum fabricas, utensiliumque ornamenta ecclesijs dedicare, que ideo sacerdotibus vsui esse non debent. Respondetur propterea nos consulto non asseruisse oblationes omnes in eorum transisse dominium, ut in proprios usus possint consumere, sed eorum dispensationes illis incumbere. Quare adiungitur altera conclusio: Sacerdotes trifariam possunt ijs, que ad diuinum cultum offeruntur, vsu. Primum in fabricam, reparationemque ecclesiarum & rerum apparatus, que ad diuinum cultum attinent, secundo in suum ipsorum proprium victum, quoniam, ut Paulus supra citatus ait: Qui altario seruit, de altario viuere debet. Tertio, in subsidium pauperum, quos condecet bonis ecclesiasticis pasci & sustentari. Conclusio est nota. Nam quidquid Deo exhibetur, cum nostrum ipse honorum non egeat, ad duo tantum vsus sunt, scilicet aut ad templorum, vel officia vel ornamenta, aut ad sacerdotum alimoniam. Quidquid autem superest, erogare debent pauperibus, preterquam quod antiquitus, ut subsequenter demonstrabitur, aliqua etiam solebant ecclesijs conferri peculiariter in usus pauperum. Eorum autem que ad ecclesie sumptus dedicantur, episcopus est administrator ac dispensator, vel canonicorum collegium, secundum morem qui legitimus sit. Quod propter verissima est sic exposita prior conclusio, quod omnes oblationes ad sacerdotes pertinent. Res est

claras que si vllam habet dubietatem, sequi tractanda est inter explorandum, ut ne sacerdotes suorum fructuum, omnino, quomodoque sint ab ipsis bona ecclesiastica expendenda.

Ad primum igitur argum. respondetur quod elemosine in pauperes erogantur licet quadamtenus oblationes dicantur sacrificia, eo quod in Deum referuntur, non tamen aut sacrificia proprie sunt oblationes. Hoc enim nomen solis illis congruit, que officia sunt religionis. Elemosine autem non sunt nisi misericordie opera. Ibi tamen, ut dictum est, idem egerit & per sacerdotum dispensationem faciarum, que oblationum participes.

Ad secundum respon. nichilominus partem quoque eandem oblationum stipendi de causa tibi posse vendicare: potest sacerdotum legitate tanquam inopes, aut ratione mercedis, si illis sit aduocatus, aut si aliqua eis forte fuerit commissa peccata.

Ad tertium denique respondetur, quod oblationes postquam consecratae sunt, non possunt rursum in seculum rem reuocari: ut ara consecrata aut calix, sed tamen si non sint consecratae, possunt sacerdotum arbitrio & permisso ad seculares reuerti.

ARTICVLVS III.

Utrum oblationes de rebus omnibus, quales eis possidentur, facere liceat.

Sequitur tertio loco, postquam de oblationum dispensationibus dictum est, de earum quoque materiis dicere. Haud enim omnia, que homo possidet, materia esse videntur oblationis idonea. Etiam materiae, que se possidet, que turpiter occupatur, ut patet, idem ob stuprum, ff. de conditioni obrupt. cauti. & tamen Deus 23. legitur: Non offeres mercedem prohibitam in domo Domini Dei tui. Continuoque ibidem prohibetur, & pretium canis offerri, quod tamen animal iuste venditur. Et Malach. 1. Si offeras claudum & languidum nomen malum est? Non ergo quicquid iuste possidetur, perinde offertur iuste. In contrarium autem est illud Prover. 3. Honora Dominum Deum tuum de tua substantia. Quia vna voce cuncta que possidentur.

SOTO
de Iustitia & Iure
Legibus
Dicitur
13

Scriptus.

Solutio.

Secunda conclusio.